

Det konservative Mindretal stillede 2 Ændringsforslag, det ene til § 1 gaaende ud paa »under Hensyn til de fra Privatbankernes Side fremførte Ønsker om at begrænse Tiden for Statsgarantien« at sætte Slutningsterminen til 1. April 1928, det andet om Indsættelse af en ny Paragraf angaaende Nedsættelse af et Nævn, der skal »søge at sikre Landets øvrige Bankvirksomhed mod den statsgaranterede Banks eventuelle Overlegenhed i Konkurrencen om Indlaansmidler«, hvilken nye Paragraf lyder saaledes:

»Der nedsættes et Nævn, bestaaende af Bankinspektøren som Formand og 4 af Handelsministeren udnævnte bankkyndige, hvoraf en skal være Repræsentant for Nationalbanken, en for de københavnske Storbanker, en for de i Provinsbankforeningen staaende Banker og en for det ikke saaledes repræsenterede Bankvæsen.

Dette Nævn skal behandle eventuelt fra Privatbanker indkommende Klager over, at Statsgarantien for Landmandsbanken virker skadeligt for deres Interesser derigennem, at der tilføres denne Bank uforholdsmæssig stor Kapital, og derefter eventuelt gøre Indstilling til Handelsministeren om, hvilke Forholdsregler Nævnet mener, der i den Anledning bør træffes.«

Det nævnte Mindretal slutter med at udtale, at det »vil anse det for at være af væsentlig Betydning for den hele Ordning, at et saa stort Flertal som muligt staar bag denne, og forbeholder sig i øvrigt i Salen at redegøre for sin Stilling til Lovforslaget.«

Det radikale Mindretal udtaler i Betænkningen: »Vi gav vor Tilslutning til September-Ordningen af Landmandsbankens Forhold paa Grundlag af Erklæringer fra Regeringen, Nationalbanken og Bankinspektøren om, at der var Vished for, at Ordningen vilde kunne opretholde Landmandsbanken og skabe Ro i Næringslivet. De afgivne Erklæringer har, som det foreliggende Lovforslag og dets Bilag udviser, ikke kunnet holde. Det nye Forslag gaar ud paa at yde Statsgaranti for Landmandsbankens hidtidige og i en længere Periode ogsaa for al dens kommende Forretningsvirksomhed. Den overordentlige Kautionsforpligtelse, som Staten herved paatager sig, er af et ganske ubestemmeligt Omfang, kan medføre uanede Udgifter for Finanserne og svære Forstyrrelser af Statens Pengevæsen. Den vil tillige udsætte Landets private Pengeinstitutter — Banker og Sparekasser — for en højst betænkelig Konkurrence, og herpaa vil der ikke kunne raades Bod ved almin-